

Dziady II

1. Akcja dramatu dzieje się w pierwszej połowie XIX wieku na Litwie. W Dzień Zaduszny, jak co roku, młodzieniec – samobójca wychodzi do ludzi jako upiór. Od nowa przeżywa swoją tragedię i znów chce targnąć się na swoje życie (jeśli życie nieżyjącego można nazwać życiem).
2. W wigilię Zaduszek w kaplicy na cmentarzu trwają „dziady”. Obrzędowi przewodniczy Guślarz wywołujący duchy czyśćcowe, by pomóc im trafić do nieba.
3. Pierwsze pojawiają się duchy małych dzieci, które nie chcą przygotowanych na „dziady” jedzenia, ale dwóch ziarenek gorczycy. Dzieciom za życia niczego nie brakowało, a „według Bożego rozkazu: Kto nie doznał gorczy ni razu, ten nie dozna słodczy w niebie”.
4. Następnie pojawia się widmo złego pana – wiecznie głodne i spragnione. Nie można dać mu jedzenia, bo natychmiast zabierają je żarłoczne ptaki – dawni poddani pana. Odwdzięczają mu się za dręczenie i chłostę. Kruk został szczuty psami i pobity na śmierć za zrywanie jabłek, Sowa w Wigilię z dzieckiem na rękach została wyrzucona za bramę dworu i zamarzła. Lud mówi duchowi Pana: „bo kto nie był ni razu człowiekiem, temu człowiek nic nie pomoże”.
5. Kolejny duch to zjawa niedostępnej dla chłopców dziewczyny. „Niech poigram chwilę z niemi, według Bożego rozkazu: Kto nie dotknął ziemi ni razu, Ten nigdy nie może być w niebie”. Nikt nie może pomóc duchowi dziewczyny, bo ducha nie można przytulić.
6. Ta część dramatu kończy się wejściem milczącego widma, które siada i wpatruje się w pasterkę w żałobie. Gdy zostaje ona wyprowadzona z kaplicy, widmo idzie za nią.

Miejsce na Twoją reklamę
info: reklama@lykwiedzy.pl